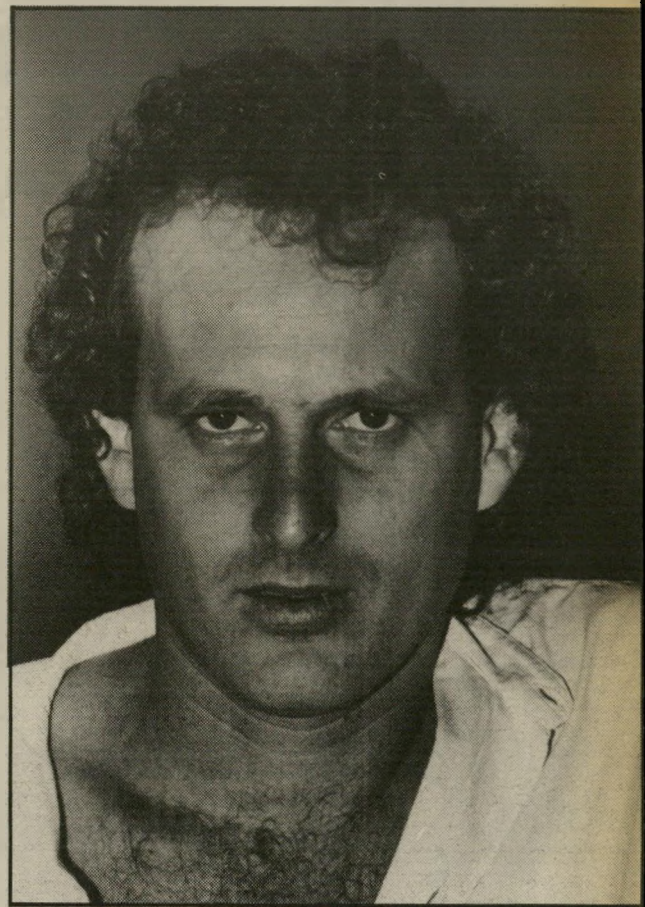

הוא מרפא אנשים על־ידי „העברת אנרגיה“. הוא משרת כרב־סמל בעזה.

הקיבוצניק העוסק ב־HEALING מתאר את חוויותיו של איש־מילואים במחנות הפליטים, בין אבנים, מכות ופריצה לבתים

עוצר במחנה הפליטים נוצי ראת. שבת צהריים. שירת הרכב של הסיוור התנהלה בכבודות ובי איטיות בין תעלות־הביוב ברובע שמור זה, הרובע הבעייתי והמסוכן ביותר. „פתאום עצרה השירה, ומהג'יפ־זמוביל זינקו קצין וכמה חיילים לתוך אחת הסימטות. הם שלפו משם נער בן 10 בערך, וגררו אותו לרחוב הראשי. הם שאלו אותו כמה שאלות. הוא לא היה מסוגל לענות, ואז חטף שתי סטירות־לחי.“

„כשלבב זה יצאתי מארדשותי, לפצתי מהקומנדרק, עמרתו בין הנער לבין החיילים, שמתי יד על כתפו, ושאלתי: איך קוראים לך? צאלה, הוא אמר, תוך כדי יבבות־כפי. הקצין והחיילים שמס־יבכי עמדו מישתאים, בעור אני מתחיל לצעוד עם צאלה בכיוון ביתו. החלטתי לקחת צ'אנס, וללכת איתו

ידי־בד. אמרתי לו: בכה, חביבי, מותר לך לבכות, והוא הסתכל עליי, והפסיק לבכות. הוא חייד ואמר לי: אלה יעזור לך. פחדתי שהוא יעזוב לי את היד ויכרת, אבל הוא החזיק אותי, כמו שאני החוקתי אותו. „החזרתי אותו הביתה, לאבא האדיש שלו. שאלנו את האבא: למה הבן שלך בחוץ? והוא אמר שהוא הלך להביא עשב לעז. שאלנו אם הוא לא יודע שבחוץ יש עוצר, והוא גימגם איזו תשובה סתמית. עזבנו את המקום. „כאשר חורגו לרכב, לקח אותי הקצין הצידה, ואמר: רובי, מה אתה עושה לוי אני חיוב לשמור על העוצר! אם אתן לאחר כזה להסתובב, כולם ייצאו החוצה, ומה נעשה אז? אמרתי לו: אל תדאג, בשביל זה אני איתך. וחוזי מזה, גם לי יש ילד בן 10, וכשראיתי את צאלה חוטף סטירות, הרגשתי כאילו מרביצים לבן שלי.“

הקצין אמר שגם לו יש ילד בן 10, ושהוא מרגיש כמוני, אבל אין לנו ברירה. מהם נסענו להפסקת־קפה על שפת־הים. ישבתי והסתכלתי בגלים, והרמעות התחילו לזרום לי מהעיניים. „קמתי, גינשתי לחיילים ואמרתי: תשמעו, חבר'ה, המטרה שלנו כאן זה להרגיע, לשמור על סדר ועל שקט. יש לנו גירויים מכל הכיוונים, להתקיף ולפגוע באוכלוסייה, אבל הניצחון שלנו יהיה אם נצליח להתגבר על עצמנו, ולא לשפוך שמוץ על המדורה. ועוד דבר — יש לי ילד בן 10, שכבר שנתיים וחצי לא ראיתי אותו, והיום ראיתי אותו בפעם הראשונה אחרי שנתיים וחצי. הוא קיבל את הצורה של צאלה. ואף אחד לא ירביץ פה לילדים.“

מאז אותו אירוע התחילו שיהות דיוננים קדחתניים בין החיילים — איך צריך להגיב, איך צריך להתנהג. הדבר הכי מעניין שקרה, שכל אלה שחשבו כמוני, ופחדו להגיד את זה, פתאום

זהו מיסמך אותנטי: סיפורו של רב־סמל במילואים, ששירת ברצועת־עזה. משתקמת בו הערובת אופיינית של רגשות: רחש־לב הומאניסטיים לצד אי־הבנה נמורה של מאווי הציבור הפלסטיני ורגשותיו; הגישה של אדם ליברלי וההתנשאות של הכובש החמוש המאמין שהוא מייצג את „הציוויליזציה“ מול התקוממות בלתי־אנושית. גם המינוח הוא קולוניאלי מובהק: „מסיתים“ במקום מפגינים, „להרגיע“ במקום להכות. אין בדברים שמוץ של הכרה בעובדה שאולי יש לאוכלוסייה הכבושה זכויות כלשהן, או שיש בעיה לאומית הזקוקה לפיתרון. יתכן שהאיש מייצג גישה של רבים מאוהדי „שלום עכשיו“, הנקלעים למצב זה. „העולם הזה“ מפרסם את הדברים כהווייתם, כתמונת־מצב ריגשית ומחשבתית.

„מותר לבנות.“

„צאלה!“

קבלה. רובי טיפל, ומטפל, כמעט בכל בעייה בריאותית: החל מכאב־ראש, מיגרנות, אולקוס, בעיות לב ולחץ־דם, נשימה, ריכוז, גידולים למיניהם, פרו יון, בעיות מחזור־חודשי, איתו שברים (אחרי טיפול רפואי), זירוז החלמה מני־תוחים והגלדת צלקות.

„חשוב להרגיש שאני לא תחליף לרפואה הקונבציונלית“, הוא אומר, „אני אוהב לעבוד בשיתוף־פעולה עם רופאים.“

הטיפול בשיטת הריפוי נעשה באמי צעות הנחת הידיים על מרכזי־האנרגיה בגוף, הזרמת אנרגיה לתוסם, יצירת שיווי־משקל אנרגטי וחיבור מקורות־האנרגיה האישיים של המטופל זה עם זה, ועם מקורות אנרגיה חיצוניים.

מספר דובי:

ההרגשה בשעת הטיפול היא זאת של חדרוה מתוקה, ציבוענית. תחושה של זרימה, של מעבר ממישור למישור, של תנועה. המעבר ממישור למישור הוא תנועה בפני עצמה. נתאר לעצמנו שאנחנו ריבוע, אשר הופך לקוביה, או עיגול שהופך לכדור. האנשים המקבלים את הוריהם, חשים מעין מיקלחת פנימית, מטהרת, אשר מנקה את כל העומר בררכה — מחסומים, מחלות. הוריהם הזאת שור טפת את המחלות החוצה מהגוף. מחלה

תמיד ליוותה אותי התחושה שמה שאנחנו עושים בתנועות־הנוער אינו רי משמעותי, עמוק ובעל־ערך. אחרי הצבא פגשתי אנשים — מורים ומרפי אים — שעסקו בשטח הריפוי ההור ליסטי. ביניהם היו גם אנשים שעסקו בריפוי.

„מאחר ואני קיבוצניק, אמרתי לעצי מי שאין אנשים כלי־כולים, ואם הם יכולים, גם אני יכול. ניסיתי פה ושם — בסדנות, בקורסים, בשיחות אי־שיות, הכל תוך יחסי חברות עמוקה עם המורים. כמבט לאחור התגלה לי שבלי לדעת, עברתי תוכנית־לימודים מסור דרת, אשר כל שלב בה לקח בערך שנה. „כיום, אחרי 12 שנה, אני רואה שי למדתי יחסי־אנוש, תראפיית גשטאלט, ביוראנרגיה, ריפוי, טכניקה של גמע־לבריאות, ייעוץ הרדי, לידה מחדש. בנוסף למדתי לקרוא בקלפ־טארוט, התאמנתי ביוגה וקיבלתי הדרכה כי

נפתחו, קיבלו אומץ, והתחילו להילחם על ריעותיהם.

„במשך הימים הבאים דווח לי על כל מיקרה של התנהגות חריגה או היי סחפות טיפשית מצד החיילים והקצרי נים. ואני לא קצין. אני רב־סמל.“

המפתח

הוא הלב

החייל־שאינו־קצין הוא איש־מילואים, רובי לסלרוט, העושה כבר 12 שנה מילואים ביחידה הזאת.

הסיפור של צאלה אירע לפני חוד־שיים, כאשר לסלרוט נקרא, בפעם־המיידוע־כמה, לשרות־מילואים.

הוא בן 35, יליד קיבוץ צנר־סירני, גבהוקומה, מתולתל, מתגורר בנתיים, בדירה הפונה אל הים, חי בנפרד מאשי תו האמריקאית, המגדלת את שני בניו בחווה כפרית בניר־מסקיפו.

עיסוקו מיוחד — ריפוי רוחני על־ידי הזרמת אנרגיה לגוף המטופל, מה שנקרא באנגלית HEALING („רי־פוי“).

הריפוי הוא דרך להתעלות מעל הכאבים, המחלות והבעיות האישיות ר־הארציות שלנו. „מסביר לסלרוט, להי גיע למישור שהוא רחב יותר, נקי מני־גודים, קרוב יותר לאלוהים, ולהחזיר את האנרגיה מאותו מישור, חזרה לאר־ציות, לגוף, לנפש.“

„כתוצאה מכך נטענים המצברים מי־חדש, המחסומים וההתנגדויות (המח־לות והכאבים) מומסים ונמוגים, ומשי־תחרים מעיינות־הבראיות הצפונים כנו תמיד.“

„זהו דרך להתפתחות אישית, לגי־דילה (שאינה נפסקת בגיל 18, אלא נמשכת כל החיים) בתחומים של הקיום, המין, הרגש, הנתינה, האהבה, היציר־רתיות, הטלפאטיה, האינטואיציה והי־קשר הרוחני.“

„המודעות הולכת וגדלה, עד שהיא ממלאה את כל הגוף, וממנו הולכת ר־מתרחבת. אנשים מפתחים ביותר מסור גלים לחוש אירועים במרחק רב מהם. לכן אנשים כאלה נוטים למעורבות אקולוגית, צדק חברתי, ורגישות־יתר לניקיון מכל הבחינות.“

„בשיאה של הפעילות הרוחנית החיי־לונית קיים האתגר לרפא את המחלה־מיספרא־אחת של ימינו, אשר מכאיבה ומאיימת לא רק על המין האנושי, אלא גם על הקיום כולו — הגשק האטומי.“

דובי מרבר בשקט, בריעה, די לאט. לא נראה שהוא מתאמץ כדי למצוא את המילים. המילים באות אליו מאותו המקום שממנו מגיעה האנרגיה המר־פאת, הוא אומר. הרדת לאותו מקום מצויה במרכז החזה. המפתח הוא הלב.

„גם, אני יכול“

ל חיי הייתי מרריך בתנועה, עסקתי באנשים, הוא מספר.

לסלרוט (מימין) וקצין בסיוור 100, אחוזים של שינאה...

לסלרוט (במכונית) במחנה הפליטים, האינתיפאדה, בעיניו היא ביוון...“